

Wave Rock, Australija Claas T. Scholz

U siječnju 1990. godine moji roditelji su s mojim bratom i sa mnom posjetili Wave Rock u zapadnoj pustoši Australije. Moj je brat imao sedam, a ja devet godina. Bilo je vrlo vruće, oko 40 Celzijevih stupnjeva. Passat doduše nije imao klima-uređaj, ali zato smo spustili sve prozore i do kraja pojačali ventilaciju kako se ne bismo toliko preznojavali. Iako je moj otac svako malo provjeravao pokazivač temperature, nije bilo razloga za brigu.

Pri prosječnoj brzini od 80 km/h trebala su nam četiri sata za vožnju. Bili su to ugodni sati. Passatu nisu mogle naštetiti čak ni makadamske ceste ni uski putovi. Neugodno bi bilo samo kada bi iz suprotnog smjera dolazili drugi automobili i kada bismo se morali skloniti na neasfaltirani pomoćni trak. Uz kašalj bismo podizali prozore kako bismo izbjegli oblake prašine, koji bi dopirali u unutrašnjost automobila. Tada bi, nažalost, postalo nesnosno vruće - nekoliko minuta kasnije ponovo bismo otvorili prozore. Kod svakog automobila ista stvar. Kada smo napokon stigli, iznajmili smo kamp prikolicu kako bismo u njoj prenoćili. Izlet je bio fantastičan.

Naš Passat smo nakon toga zadržali još pet godina i nikada nismo imali s njim problema. Bio je potpuno pouzdan. U toj mjeri da sam se i ja, kada sam osnovao vlastitu obitelj, odlučio za Volkswagen.

*"Passatu nisu mogle
naštetiti čak ni
makadamske ceste."*

Olfen, Njemačka

Nils Lindheimer

Velika sloboda došla je s danom moje mature: bila je srebrne boje, radila je na dizel i imala je toliko prostora da sam se u samo jednoj turi mogao preseliti iz roditeljske kuće u Olfenu u studentski dom u Gießenu. Pas se inače zvao George.

Passat, moja ljubav.

Obitelji diljem svijeta već više od četrdesetljeća s Passatom doživljavaju razne avanture na putovanjima i odmoru. Ljubitelji Volkswagena pozvali smo da putem Facebooka s nama podijele svoje uspomene. Ovdje su prikupljene najljepše fotografije i priče.

Bibione, Italija

Brini Volkmann

Postoje sjećanja iz djetinjstva, koja vas prate cijeli život. U mom slučaju to je bio "Žučo". Čim bi ga u našoj kući netko spomenuo, moju glavu bi preplavile tisuće slika s ljetnog odmora, avantura i davno zaboravljenih trenutaka. "Žučo" nije bio neki rođak s oštećenjem jetre, već nadimak za naš legendarni Passat TS proizveden 1975. godine. Njegov stražnji dio ukrašavala je naljepnica s tri patke - slika koja mi se zauvijek urezala u pamćenje. Ona je savršeno odgovarala

uz reli žutu boju Passata. Na ljetu je došlo i naših pet minuta. Tada, sredinom osamdesetih godina, moji roditelji su u automobil spakirali brdo stvari za kupanje i planinarenje, spremnike za hlađenje s hranom te mog brata i mene. I krenula je vožnja Italijom u trajanju od šest tjedana! Moje mjesto bilo je straga lijevo u stilskoj narančastoj dječjoj sjedalici marke "Römer", u koju me sigurno smjestila moja mama. Sjećanja na presvlaku mirisa plastike i moje noge, koje

su na temperaturi od trideset stupnjeva bile zalijepljene za materijal, i dan danas izazivaju nelagodu. Dok je vožnja u Passatu od Porajnja preko alpskog prijevoja Brenner prema Bozenu, a kasnije i do Jadrana razmaženoj odrasloj osobi predstavljala naporan i mučan put, za mene je to bila velika pustolovina. Nakon svakog drijemanja dočekao bi me novi krajolik, nepoznata mjesta, ogromne planine i napokon dugo iščekivano more. Žučo, hvala ti na dobrim starim vremenima!